

tomu tak nebylo, pročež soud měl i k těmto jiným skutečnostem, o nichž ještě bude řeč, přihlížeti a pečlivě vyšetřiti, zda všeobecná hospodářská krise byla skutečně pravou příčinou, pro kterou se povinný musil vzdáti své výdělečné činnosti. Neboť ze zjištění prvního soudu plyne, že výdělek ze živnostenské činnosti dlužníkovy stále klesal již od roku 1928 do roku 1932, jak jest patrné z předpisů výdělkové daně za uvedená léta, nasvědčujících tomu, že úpadek v živnosti dlužníkově může míti jiné příčiny. Jsou tu tedy náznaky o tom, že se hospodářský úpadek dlužníkův začal již před obecnou krizí a že by tento nepříznivý vývoj byl vedl ke vzdání se živnostenské činnosti snad i tehdy, kdyby tu obecné krise nebylo. Ovšem spolehlivých zjištění v té příčině tu není, a bylo již proto uznati na zrušení usnesení obou nižších soudů, aby dalším šetřením bylo spolehlivě zjištěno, zda se dlužník musil vzdáti živnosti pro hospodářské poměry.

Čís. 16276.

Domáhá-li se knihovní vlastník nemovitosti na žalovaném státu (finanční správě) výmazu exekučního zástavního práva zapsaného pro daňové nedoplatky z důvodu, že příslušný berní úřad uznal, že zástavní právo bylo na nemovitosti zřízeno neprávem, a že proto (před účinností zák. č. 76/1927 Sb. z. a n.) odepsal daňové nedoplatky jak v berní knížce, tak na daňovém kontě, a že také z té příčiny nepřihlásil je k pozůstalosti po zemřelém poplatníkovi, jest na něm, aby prokázal buď výslovné a v závazné formě vydané prohlášení žalovaného státu, že svoluje k výmazu sporného zástavního práva, nebo že odpis daňových nedoplatků byl proveden v předepsané formě, t. j. že byl odpis podle dvor. dekr. z 19. dubna 1799, č. 466 Sb. z. s. a § 4 výnosu min. fin. z 29. ledna 1850, č. 494 proveden příslušným berním úřadem (po případě berní správou) v mezích úředního oprávnění písemně s úředním razítkem a s podpisy dvou jeho úředníků.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, Rv II 296/37.)

Usnesením okresního soudu ve F. ze dne 29. prosince 1924, č. j. E 4331/24-1, byla Československému státu k vymožení daňových nedoplatků podle výkazu berního úřadu ve F. ze dne 23. prosince 1924 v částce 40.230 Kč povolena proti Karlu K. exekuce vnučeným vkladem práva zástavního na nemovitosti ve vložce č. 7 a na ideální polovici ve vložce č. 391 pozemkové knihy pro katastrální území F. a vklad ten byl dne 30. prosince 1924 vykonán. Žalobkyně, dcera Karla K., který dne 16. srpna 1930 zemřel, zdělila po něm uvedené nemovitosti a tvrdí, že se vklad práva zástavního stal neprávem, ježto šlo o daň výdělkovou a obratovou z provozování kinematografu, jehož licence náležela výhradně synu Karla K. Leonardovi K., a Karel K. byl toliko majitelem domu, v němž se kinematograf provozoval. Žalobkyně tvrdí, že v dubnu 1926 byla z té příčiny Karlu K. v jeho daňové knížce úřední-

kem berního úřadu ve F. položka 39.962 Kč 21 h od celkového daňového nedoplatku odepsána a že k pozůstalostnímu řízení po Karlu K. přihlásil berní úřad na dlužných daních jen 2.460 Kč, a domáhá se proto žalobou, aby byl žalovaný stát uznán povinným provést výmaz onoho práva zástavního. Žalobkyně je si dobře vědoma toho, že nemůže v té věci pořadem práva vytýkati nesprávnost exekučního titulu ani daňový odpis jako skutečnost vzniklou po vydání exekučního titulu a zrušující vymáhaný nárok, neboť to vše náleží před úřady správní, a proto výslovně zdůraznila, že o tyto důvody žalobu neopírá, nýbrž že žalobní důvod tkví v tom, že žalovaný stát uznal, že ono zástavní právo bylo na nemovitostech jejího otce Karla K. vloženo neprávem, a že proto odepsal daňový nedoplatek jak v jeho berní knížce, tak na jeho daňovém kontě a že také k pozůstalostnímu řízení přihlásil toliko daňový nedoplatek v částce 2.460 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Aby mohlo býti žalobě vyhověno, musilo by zde býti výslovné a v závazné formě vydané prohlášení žalovaného, že svoluje k výmazu sporného zástavního práva. Takové prohlášení však zde není a shora dotčený odpis v berní knížce Karla K. je toliko skutečností, kterou by žalobkyně mohla uplatňovati podle § 35, odst. 2, ex. ř. u správního úřadu, od kterého vyšel exekuční titul. Tím méně lze ovšem přihlížeti k tomu, že berní úřad k pozůstalostnímu řízení po Karlu K. přihlásil na dlužných daních toliko 2.460 Kč, neboť v té příčině by šlo jen o čin konkludentní a předpis § 863 obč. zák. neplatí pro styk s úřady (rozh. č. 9883 a 10097 Sb. n. s.). Odvolací soud uvedl, že z ustanovení §§ 276 a násl. zákona o přímých daních č. 76/1927 a prováděcího nařízení č. 175/1927 Sb. z. a n. jde najevo, že k »odpisu« dlužných daní je potřeba výměru příslušného finančního úřadu. Žalobkyně téměř celé dovolání založila na výtce, že v době onoho odpisu, t. j. v dubnu 1926, tyto zákony nebyly ještě v platnosti, nýbrž zákon č. 220/1896 ř. z., podle něhož prý k odpisu daní nebylo třeba nějakého písemného výměru příslušného finančního úřadu a který ostatně ani nelze aplikovati na souzený případ, ježto neobsahuje obdobné ustanovení jako jest § 276 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n. Avšak každý právní projev nebo výrok úřadu musí býti učiněn výslovně a písemně ve formě jeho jednacím řádem předepsané (rozh. č. 9883 a 10097 Sb. n. s.). Musel by tedy onen odpis býti proveden ve formě předepsané dvorským dekretem z 19. dubna 1799, č. 466 Sb. z. s., a ustanovením § 4 výnosu ministerstva financí z 29. ledna 1850, č. 494, tedy berním úřadem po případě berní správou ve F. v mezích jeho úředních oprávnění písemně s úředním razítkem a s podpisy dvou jeho úředníků. To se v souzeném případě nestalo, a berní knížka, v níž onen odpis je proveden, není vůbec opatřena úředním razítkem, ani podpisy dvou úředníků berního úřadu ve F. Nebylo proto ani třeba zabývati se otázkou, zdali úředník, který onen

podpis provedl, byl k tomu oprávněn čili nic, a rovněž nebylo třeba provádět důkazy o tom, že daň, o kterou tu jde, byla Karlu K. předepsána neprávem, ježto Karel K. nebyl tehdy majitelem kina.

Čís. 16277.

Neuvedl-li žalobce v žalobní žádosti, proti komu má pohledávku, pro kterou odpůrcí žalobou odporuje, jest žalobní žádost neurčitá a jest takovou žalobu zamítnouti konečně, nejen pro tentokráte.

Při řešení otázky neurčitosti žalobní žádosti nelze přihlížeti k důvodům uvedeným v žalobě.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv I 1173/36.)

Žalobkyně se odpůrcí žalobou domáhá zjištění, že podle dlužního úpisu ze dne 3. srpna 1934 provedené zastavení nemovitostí, zapsaných ve vložce č. 189 pozemkové knihy kat. území L., ve prospěch pohledávky žalovaného Jana B. 14.000 Kč s příslušenstvím a knihovní vklad práva zástavního ve prospěch dotčené pohledávky na uvedených nemovitostech pod položkou C 10 jest vůči žalobkyni stran její pohledávky 13.543 Kč odporovatelný a neúčinný, že žalovaný Jan B. jest povinen to uznati a pohledávce žalobkyně 13.543 Kč povoliti přednost před svou vlastní pohledávkou 14.000 Kč s příslušenstvím, jinak že se postoupení přednosti stane na základě rozsudku. Soud prvního stolu uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Podle § 9 odp. ř. jest oprávněn odporovati právnímu jednání věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelná, nebyl-li exekucí na jmění dlužníkovu uspokojen, nebo lze-li předpokládati, že by úplného uspokojení nedošel. Jest tedy prvním předpokladem žaloby na neúčinnost právního jednání vykonatelnost pohledávky a jest věcí žalobcovou, aby takovou vykonatelnost tvrdil a exekučním titulem doložil. Žalobkyně však v souzeném případě vůbec netvrdila, že její pohledávka jest vykonatelná, žádného exekučního titulu se ani nedovolávala, nýbrž v žalobě uvedla toliko, že v roce 1932 žádala dlužníky, t. j. manžely B-ovy, aby jí pohledávku hypotekárně zajistili, a když pak byla slyšena jako strana, potvrdila, že jmenované dlužníky upomínala, aby jí peníze splatili nebo zajistili. Schází zde tudíž náležitost §§ 1 a 9 odp. ř., a již proto není žalobní žádost odůvodněna. Konečně schází žalobě resp. žalobní žádosti určitost požadovaná § 226 c. ř. s., a když prvý soud řídě se textem žalobního petitu, ponechal k tomu neurčitost i ve výroku rozsudečném, pochybil i v té příčině. Žalobkyně sama neoznačila v žalobním petitu přesně pohledávku, pro kterou má býti neúčinnost prohlášena a přednost povolena, spokojivši se pouhým číselným určením, aniž vytkla, proti komu jí pohledávka ta přísluší. Prvý soud převzal formulaci petitu do rozsudečného výroku, a je proto také jeho výrok neurčitý a exekučně neproveditelný. Odvolací důvod nesprávného právního po-